

Ur *Till Julia* av Margareta Garpe

JULIA

”Vilka lukter minns ni från ert barndomshem? Nytvättade lakan, färska bullar, slottsstek... en doft av rosor?”

Nej rök. Gammal rök, färsk rök. Min mamma rökte alltid. Hennes karlar också. Till och med katten luktade Gauloise. Att min sångröst överlevde är ett under...

Det var inte svårt att skiljas från barndomshemmet. Jag röktes helt enkelt ut...

...Allt är klart. Jag var uppe hos värden idag. Våningen luktar fortfarande gammal målarfärg, men nu är den vit.

Emmas gamla möbler ställer jag i det lilla rummet... i det stora blir det bara mina saker.

Vet du att från mitt fönster kommer jag att kunna se din skorsten. Och från köket radiomasten ute hos pappa. Sjätte våningen, det är högt när man vuxit upp på första... Men det finns säkerhetskedjor för alla fönster.

Om man skulle gå i sömnen hinner man faktiskt vakna innan man fått upp ett fönster.

Gissa vad den där värden sa? ”Inbilla dej inte att du kan bita dej fast i våningen när Emma Andersson har dött, det här är bara ett andrahandskontrakt. När hon är död går våningen tillbaka till mej.”

Men Emma säger att när hon och Gustav är döda ska jag ha deras våning, för jag är den snällaste systemen på hela hemmet.

Hon fattar inte att jag bara vickar som biträde. Hon vet inte heller att Gustav är död... Ingen har haft hjärta att tala om det för henne. Fick hon veta sanningen skulle hon dö på fläcken...

Jag tror hon tycker om mej för att jag sjunger för henne när hon ska sova...

Jag har redan börjat packa. Resten går på ett par timmar.

Jag fick tag på pappa. Han kommer och hämtar mina saker ikväll. Och sängen också.

Någon natt måste bli den första.

Jag tömmer mina garderober också så att Henrik får in sina saker. Jag tar bara med mej det jag verkligen behöver.

Med tillstånd av Colombine Teaterförlag